

ПОСТАТІ

УДК 007:304:070

ІДЕЙНО-ТЕМАТИЧНІ ДОМІНАНТИ ПУБЛІЦИСТИКИ ВОЛОДИМИРА ЯНІВА

Юлія Присяжна-Гапченко

*Львівський національний університет імені Івана Франка,
вул. Генерала Чупринки, 49, 79044, м. Львів, Україна,
e-mail: journft@lnu.edu.ua*

У статті проаналізовано публіцистичні виступи післявоєнного періоду в еміграційній пресі на території Німеччини відомого громадського-політичного діяча, вченого, публіциста, літератора Володимира Яніва. Він був активним підпільним діячем українського визвольного руху у міжвоєнний період, одним із творців визвольної концепції. Публіцистичні статті розглядають як продовження його боротьби за українську державність у нових геополітичних умовах, які утворилися внаслідок післявоєнної перебудови світу.

Характерною особливістю В. Яніва як публіциста є його здатність робити глибокі філософські узагальнення, які підтверджені незаперечною аргументацією. В інтерпретації та аналізі подій і явищ тодішньої української дійсності він дотримується таких постулатів як незаангажованість, об'єктивність, справедливість. Публіцист окреслює проблему і потребу формування повноцінної цілісної людини і звертає при цьому увагу на роль культури у цьому складному процесі.

В. Янів розглядає процес виховання повноцінної людини як невід'ємний компонент визвольної боротьби. У статті досліджено окремі аспекти публіцистичної майстерності Володимира Яніва, а саме, засоби аргументації, прийоми імперативу, прогнозування на основі різнобічного аналізу та історичних паралелей.

Ключові слова: Українська еміграційна преса, публіцистика, визвольна концепція, повноцінна людина, аргументація, культура в наступі, публіцистичний імператив, прогностичність, Німеччина.

Публіцистика післявоєнної еміграційної періодики на території Німеччини відзначається багатством тем і підходів до осмислення складних, важливих і наболілих питань історичного минулого й насущних проблем українства по обидва боки «залізної зависи». У поважному ряду авторів одне з чільних місць займає Володимир Михайло Янів (21.11.1908 – 19.11.1991), відомий громадсько-політичний діяч, вчений, публіцист, літератор. Він з юних літ присвятив себе визвольній боротьбі. Вже у 1927 році стає членом Української Військової Організації, а згодом провідним діячем Союзу української націоналістичної молоді, членом Організації Українських Націоналістів, співредактором підпільного журналу «Юнак», головою Студентської репрезентації

Союзу студентських українських організацій (1932–1933 рр.), головним редактором офіційного часопису організації «Студентський шлях». В. Янів двічі був заарештований – спочатку польськими властями (перебував у концентраційному таборі «Береза-Картузька», з якого був переведений у звичайну тюрму), а потім і німецькими (1941–1942 рр.). Освіту здобував у Львівській академічній гімназії, Львівському і Берлінському університетах, де отримав ступінь доктора філософії.

Одразу після закінчення війни Володимир Янів пов'язує свою долю з Українським Вільним Університетом, який перебрався із Праги до Мюнхена, і з науковими українськими установами та організаціями, які створювалися у середовищі політичної еміграції. На той час він уже мав заслужений авторитет серед переміщеної української спільноти і політикуму, частково і тому, що після розколу ОУН у 1940 році, як вияв протесту, призупинив своє членство в Організації і пообіцяв відновити його після об'єднання. Звертаємо увагу на той факт тому, що будучи одним із творців тодішньої визвольної концепції, активним підпільним діячем українського визвольного руху Володимир Янів скинув із себе «партійні окови», що дозволило йому бути незаангажованим, об'єктивним і справедливим інтерпретатором та аналітиком тодішньої української дійсності у наукових пошуках, літературі та публіцистиці¹.

Назва статті потребує уточнення. Володимир Янів у своїх публіцистичних виступах післявоєнного періоду дуже часто вживає слово «туга» у різних поєднаннях-концептах – туга за обною, туга за синтезом краси й добра, туга за поступом, туга за чином, туга за словом і, нарешті, туга за людиною (в окремих публікаціях за великою людиною).

Він намагається дохідливо розтлумачити власне розуміння таких складних понять, що сукупно відображають стан і мислення людини, яка усвідомлює результати невтішних наслідків визвольних українських змагань першої половини ХХ століття і на основі аналізу причин прикрих поразок окреслити перспективи продовження боротьби за українську незалежність (державність) в нових геополітичних умовах, які склалися внаслідок післявоєнної перебудови світу. Зауважимо, що Володимир Янів – автор цих публіцистичних виступів – був активним учасником безкомпромісної боротьби за державність і заслужив право на своєрідне менторство у доброму розумінні цього слова, хоча він не зловживав цим, окреслюючи 70 років тому в умовах фактичного бездержав'я важливі далекосяжні питання, за умови втілення яких, можна було би досягти поступу і кінцевої перемоги на фронтах національного визволення. За публіцистичними концептами Володимира Яніва крилися одвічні українські проблеми, які не втратили своєї ваги та значення у нинішніх умовах, коли Україна здобула незалежність і, здавалось би, повинна б розвиватися, йти найбільш оптимальними шляхами. Тому підкреслимо виняткову актуальність дослідження публіцистичної спадщини В. Яніва, ставлячи перед собою мету привернення уваги до висновків, узагальнень і обґрунтованих зауважень цього авторитетного автора і включення їх у контекст українського державотворення.

¹ Біографічні дані тут і далі почерпнуто із видання «Збірник на пошану проф. д-ра Володимира Янева» / (Symbolae in honorem Volodymyri Janiv). – Мюнхен. – 1983. – 1096 с., а також Вікіпедії.

Характерною особливістю Яніва-публіциста є його здатність доходити до глибоких філософських узагальнень, підтверджених незаперечною аргументацією. Використанням історичних паралелей, яскравих фактів сучасної дійсності і неординарністю мислення відзначається його стаття «Якби ви вчилися так, як треба» у газеті «Час» [2].

У ній він, як і в інших, наступних публікаціях, окреслює проблему формування повноцінної цілісної людини, а саме тут зупиняється на одному із сегментів цього процесу – прилученні до культури, включення її в гармонійний ланцюг виховання народу й одиниці, становлення держави. А виходить автор із платонівського образу ідеальної держави, «в якій рішальне слово поруч провідників-мудреців мають справні воїни. Для повної гармонії поруч цих двох станів мають бути ще в кожній державі ремісники, яким завдячує суспільність за економічний розвиток. Гармонійний співпраці трьох станів у добре зорганізованім суспільстві відповідає гармонійний розвиток трьох чинників людської душі: розуму, волі й почувань. Тільки рівновага й рівнобіжний розвиток усіх психічних функцій запевнюють успіх людині; – тільки правдива всесторонність, тільки згода й співпраця усіх трьох станів та взаїмна пошана й зрозуміння та зобов'язуюче всезнання значення різnorodних завдань, – є джерелом сили спільнот» [2].

Публіцист сміливо заявляє, що тільки ті нації, які усвідомлювали і практично втілювали всебічні (В. Я. вживає слово «всесторонні») підходи до розбудови держав і виховання людини досягли вершини могутності. Тут він наводить приклад хороброго литовського народу, який завоював простори колишньої Київської держави, що не встояла під навалюю татар. Але тодішня Литва стояла позаду в культурному розвитку. Тому Україна завоювала Литву своєю культурою: «На княжому дворі некультурного завойовника зацарювала наша мова, наша віра, наш звичай. На жаль, заки цей процес вспів остаточно завершитися й довести до могутньої литовсько-української держави, з'єдналась Литва з Польщею, щоб тим успішніше могли протиставитись грізним сусідам. В з'єднанні з Польщею сталась Литва колонією вищої культурно Польщі, дарма що це властиво литовські князі були володарями обох країн, дарма що в Кракові на королівському престолі засів литовець Ягайло й його нащадки» [2].

Такий вдалий екскурс у минуле послужив авторові незаперечним аргументом щодо повноти і всеосяжності, коли йдеться про «гармонійне вирощування різnorodних державно-творчих прикмет» і зрозумілого висновку – «хоробрість без культури (середньовічна Литва) не є державотворча так само, як лише культура не може запевнити самостійності (Русь по татарських навалах) [2].

Володимир Янів не обмежується розумінням концепту «культура в наступі» як тільки боєм за її потребу і значення. Мірилом її наступальності повинні бути її вартість, її стрижень. Автор рішуче відкидає бездіяльність і прислужництво, культуру кволості і сентиментального суму, самозакоханості, декадентства. Натомість В. Янів хоче бути гранично зрозумілим: «Не сумерк, а світанок, – світанок нових ідей, нової людини, нового творця, нового ладу, – не спокій і не смерть, а змагання і життя, боротьба за життя, за право людини на життя і на творчість, вічна, безперервна, послідовна боротьба за Правду може єдино полонити покоління. Не може нас лякати трагізм боротьби за загальну справу, але в обличчі безконечного трагізму наших днів смішним мусить

видаватись – малим і неповажним – анемічне квиління попередніх поколінь за осибистим щастям, чи шукання щастя в ніжності чи в утотожнюваній з ніжністю слабості, немічності, а то й хворобливості. «Не час жаліти роз, як ліс палає» [2].

Тому автор переконує читача, що тільки та культура, яка бореться за національне відродження, що виховує борців, що пориває і запалює гідна називатися культурою в наступі. Далі Володимир Янів обґрунтовує сміливу (враховуючи час і обставини) тезу про те, що боротьба за стрижень культури не вичерпується узгідненням її тільки з інтересами нації. Вона мусить підпорядковуватися твердим законам вічної, понаднаціональної і понадпростірної моралі. Більше того, вона повинна боротися за мораль. Це одна з її почесних функцій, яка граничить із своєрідним парадоксом: національна культура зможе тільки тоді виконати своє завдання, якщо буде одночасно інтернаціональною, якщо боротиметься за вселюдські ідеали.

Обґрунтовуючи окреслений концепт «туга за Людиною» як національну програму виховання якісно нового покоління провідників та й звичайних громадян, Володимир Янів відводить культурі чи не найчільніше місце. У статті «В боротьбі за ідею», надрукованої у газеті «Українська трибуна», він ще раз підтверджує неординарність мислення, незважаючи на це, що лише окремі представники політичного середовища (ОУНр), які контролювали видання, погоджувалися з ним: «Культура романтично розкинутих хуторів, вишневого садка, гамірно-барвних ярмарків, вечорниць, ліниво-ремигаючих ситих чумацьких волів у степу, – культура сентиментальних ідилій і тихого села з білими хатинами не завоює невгамонного Заходу. По-перше, тому що вона згоріла в великих, усесвітніх катаклізмах, відійшла в безповоротне минуле, в недійсне царство мрій. По-друге: вона для Заходу надто далека, незрозуміла, чужа, – надто національна, замкнена в собі, – екзотична» [3].

Володимир Янів переконує читача в тому, що віджилою екзотикою не вдасться відчинити сезамів чужої культури, здобути симпатію і подолати байдужість. За його переконанням – це слабка, неефективна зброя на шляху до державності. Українську культуру слід виводити із сліпої вулиці, із загумінка, з ізоляції, тобто із замкненості в національній проблематиці, тематиці і формі. Як і в попередній публікації автор підкреслює: щоб українська культура була державотворчою, вона мусить бути великою, а великою вона стане тільки тоді, коли буде вселюдською. Він застерігає від «української короткозорості», підкреслюючи, що імперії виникали внаслідок синтезу сили і загальної всеобіймаючої ідеї і доречно зауважує, що проти модерної деспотії ХХ ст. – тоталітарних систем – Захід мобілізує людство під гаслами демократії, великих свобод, лібералізму, відкидаючи при цьому національний егоїзм.

Маємо підстави стверджувати про імперативний характер окремих публіцистичних узагальнень Володимира Яніва. У статті «Свобода думки», яка надрукована у газеті «Час» [4] він зауважує, що почуття меншовартості зовнішньо проявляється завжди метушливістю і крикливістю, тобто загал насильно нав'язує свої погляди, бо не здатний перемагати силою аргументу. Але правда завжди й скрізь мусить затріумфувати над насиллям, тому свобода думки має виняткове значення. Вона тісно пов'язана зі свободою слова, яке зведене в основу розуміння особистої гідності людини. В. Янів

формулює узагальнюючий приклад з практики тодішньої української еміграційної преси, коли автор за свої погляди зазнає шельмувань, образ, лайки якоїсь незгідливої політизованої групи. Така полеміка перетворюється в руйнівну сварню.

Досвідчений публіцист дозволяє собі імперативний висновок: «Ми вправді повинні й мусимо змагати до виєлімінування різних «площ тертя». – Але позбутись джерела спорів не можна аж ніяк, коли будемо промовчувати проблеми. Навпаки, їх треба ясно поставити, – всебічно насвітлити й у всесторонній, загальній дискусії розв'язати. Що дискусія повинна бути при тому річева й спокійна, зайве підкреслювати. Одна й та сама справа може мати різні розв'язки. Різні аргументи за і проти можна навести, різні насвітлення знайти, з різних історичних підходів розглядати, але умовою є: взаємна толеранція, пошана думки противника, чесне схрещення шпаг. – Хто попадає в зденервування, сам дає доказ, що почувається слабим, що не стає йому аргументів, що в нього комплекс меншовартости» [4].

У доробках публіцистів української еміграції післявоєнного періоду значне місце посідає проблема кризи західної культури та європейської людини. Ці питання були в основі широкої полеміки в середовищі німецьких інтелектуальних кіл і, очевидно, мали вплив на позиції освіченої української спільноти. У статті «До проблеми сучасної духової кризи» [5] Володимир Янів звертає увагу на зусилля окремих, найбільш активних дискусантів, а серед них проф. Івана Мірчука (тодішнього ректора Українського Вільного Університету), о. В. Мельника, д-ра М. Шлемкевича, проф. О. Кульчицького, проф. Ю. Шереха, навколо проблеми модерної людини на широкому тлі усвідомлення завдань людини в різних історичних епохах, кризи української людини, а точніше кризи людини визвольного руху. Володимир Янів визначив свій власний концепт «туга за людиною» і був дуже результативним у розкритті тлумачення різних аспектів цієї наболілої проблеми. У його публікаціях «Нова доба – новий світогляд» (Час. – 1946. – 26 листопада), «За творчий світогляд і культуру» (Час. – 1947. – 19 жовтня), «Християнство і сучасна людина» (Час. – 1947. – 28 грудня), серії статей «Україна в авангарді нових ідей» (Час. – 1948. – 6,13,20,27 червня) проблеми української людини, її ролі і місця в політичному, суспільному, культурному житті були в центрі публіцистичного дискурсу.

У статті «До проблеми сучасної духової кризи» В. Янів слушно підкреслює: «Не від речі завважити, що загальною європейською кризою заторкнені є й ми українці, як невід'ємна складова частина Європи. Тому при розгляді кризи української людини треба завжди пам'ятати, що саме в нас є виявом загально-європейської кризи, а що лише специфічно-українською проблемою. Розглядання «української» кризи в відірванні від ходу світових подій і незалежно від розвитку європейських думки є сплющуванням теми й веде до прикрих непорозумінь» [5].

Не обминає Янів-публіцист увагою українського партійного життя. Актуальністю і гостротою порушених проблем відзначається його стаття «Дисципліна здорової прилюдної opinio» надрукована у «Християнському голосі» [6]. Він з прикрістю констатує негативні явища, які спостерігає сам і аналізує їх у вибуялому партійництві, яке не враховує думки загалу суспільності, а дає лише про свої вузькопартійні інтереси, дбаючи про те «щоб вони мали признання партії, а вслід за цим можливість вияву, можливість слова

на партійнім вічу чи в партійній пресі, засоби дії, фізичну охорону, становище, гроші. При наявності більшої кількості партій і при неперебірливості їх боротьби наслідки такого стану аж надто сумні: при суперечних поглядах і при взаємній нетерпимості гине спільна правда, никне поодиноким партійним діячам з очей загальне добро, гурт заслонює загал, партія – націю: це ґрунт, на якому поширюється протихристиянська засада, мовляв: все добре, що тільки веде до цілі, що сприяє ростові партії» [6].

Цей узагальнюючий уривок статті може послужити своєрідним кліше, яке можна без жодної правки застосувати до сьогоднішньої української партійної дійсності, хоча минуло 70 років з часу його написання. Далі В. Янів також надзвичайно точний і справедливий у своїх твердженнях. Він згадує слова безсмертного «Слова про похід Ігоря» «на мале зачинаємо велике мовити» і доречно зауважує, що партії в мале, неістотне, обмежене вкладають чимало енергії і сил, які варто б застосувати для справ великих і величних, найсвятіших. Важко не погодитися з узагальненням талановитого публіциста про стан політичного життя в середовищі еміграції, яке характеризується байдужістю до громадської думки (у В. Я. – прилюдної opinio), керуванням виключно категоріями партійних програм і наказів. У результаті цього ненависть стає загальним явищем і «затроює нам атмосферу внутрішнього життя»: недавні друзі, а нерідко й рідні брати стають ворогами. Далі В. Янів не обходиться без імперативних настанов – пора виступати з рішучістю проти сіяння ненависті й ширення байдужості до громадської думки, пора усвідомити, що нація мусить завжди стояти поперед партії, суспільність мусить вимагати від партійних діячів більше особистої відповідальності [6]. Уважно спостерігаючи за перебігом тодішнього партійного життя, автор зауважує такі негативні явища як погоня за дешевою популярністю, боязнь втратити якийсь пост, яка проявляється у відмові від особистих поглядів і діями проти власної совісті, за наказом чи за підшептуванням «невідомих, добре скритих одиниць». Володимир Янів тут доходить висновку, що особиста відповідальність впливає з туги за «цілими людьми», за справжніми мужами, за ідеалом громадянина. Таких повноцінних особистостей треба плекати і в партійних середовищах, тому він «підказує»: «Мужі ж виростають тільки на ґрунті розуміння історичності. Не короткотривале признание, не дешева популярність, не улещування думці має бути мотивом дії, але відчуття істотного. А таке відчуття вимагає безперервної праці, напруженої думки, студій, тривожного шукання, аргументації [...]»

Ставлячи перед очі ідеал громадянина, сповненого відповідальності за свої вчинки, який своєчасно зуміє виступити проти помилкового ставлення своєї такої партії, ми не хочемо пропагувати утопії й не заперечуємо значіння партії в політичній життю. Річ тільки в тому, що партійна дисципліна не сміє заглушувати голосу совісті члена, а програма провуду партії не звільнює його від обов'язку думати про громадські справи й боліти ними. І в хвилині, як розв'язка партії є неправильна, чи шкідлива, мусить вміти один чи другий член перестати бути партійним автоматом і сказати своє рішуче слово» [6].

В. Янів – громадянин і в наступній серпневій публікації в «Християнському голосі» «Совість народу» викладає своє вистраждале бачення проблем українства, яке зводиться

до браку людей відповідальних і врівноважених, справжніх індивідуальностей, «які уміли б ясно бачити нашу найвищу, всім нам спільну й святу ціль і, які уміли б до неї непохитно прямувати» [7]. Він ніби не зауважує тодішніх українських провідників Степана Бандери, Андрія Мельника, Лева Ребета, Івана Багряного та й ін., за якими стояли цілком реальні політичні сили, що могли б за умови єдності і згоди інакше провадити людей до заповітної мети. Але так, на жаль, не ставалося і прірва між ними поглиблювалася. З висоти сьогодення його позицію і, відповідно, – публіцистичне кредо слід оцінювати як протест, В. Янів з боєм настійливо повторює: «Ціла людина, справжня індивідуальність заслуговує на пошану. І треба об'єктивно ствердити, що в нас сьогодні є величезна туга за великою людиною, за людиною, перед якою склонити голову мусів би кожний, свій і чужий, – а серед своїх в рівній мірі однодумець, що й противник. Ця туга вповні виправдана. Бо тільки такі одиниці можуть бути совістю народу. Тільки вони можуть творити обов'язуючу опінію, якій коритимуться всі, бо знатимуть, що в цій опінії є сила безсторонності, об'єктивності, справедливості, бо справжньою совістю народу зможе бути тільки одиниця, яка зрезигнує з посту лідера партії, але яка матиме шляхетну амбіцію бути виразником чи форматором цілого покоління» [7].

Публіцист прагне сповна розкрити суть його особистої туги за «цілими людьми», які були б совістю народу, і серед провідної верстви і серед загалу, який творить громадську думку. Кожне слово і діло таких людей повинні б бути добре продумані, передбачувані і зважені, вони повинні становити одне ціле. Більше того В. Янів конкретизує, хто мав би перебрати на себе роль совісті народу, це, насамперед, «передові письменники, науковці, журналісти, провідники нашого суспільного, господарського й культурного життя. Вони мусять усвідомити собі відповідальність і важливість свого слова, вони мусять у відповідний час не побоятись виступити й, передусім, дбати, щоб пов'язати себе й свою дію з цілою нацією. І, врешті, їхня сила має лежати не тільки в їхній дії й їхнім слові, але теж у цілій моральній поставі. Ми за послідовність, за виразну лінію, за життєвий стиль індивідуальностей, – за те, щоб вони були дороговказом для сучасних, а зразком для прийдешніх» [7].

Прогностичне узагальнення Володимира Яніва набуло реальних окреслень через декілька десятиліть – до і після проголошення української незалежності. Категорії людей, перелічених публіцистом, виконали передбачувану історичну місію і, на жаль, з різних причин відійшли від управління суспільно-політичними процесами у молодій державі. Натомість відповідальні пости в урядовій вертикалі перейняли особи далекі від уявлень В. Яніва про повноцінну українську людину. Тому його концепт «туга за Людиною» і нині є надзвичайно актуальним. У більшості публіцистичних творів Володимира Яніва післявоєнного періоду чітко окреслена конструкція такої людини, яка б усвідомлювала відповідальність за реалізацію української ідеї (української мрії), була б активною в суспільно-політичному, культурному житті, робила б свій посильний вклад у державне будівництво і при тому характеризувалася високими моральними чеснотами.

Список використаної літератури

1. Збірник на пошану проф. д-ра Володимира Янева / Symbolae in honorem Volodymyri Janiv. – Мюнхен. – 1983. – 1096 с.
2. Янів Володимир, Д-р. Якби ви вчилися так, як треба / За стрижень нашої національної культури // Час. – 1947. – 16 березня.
3. Янів Володимир, Д-р. В боротьбі за ідею // Українська трибуна. – 1947. – 20 квітня.
4. Янів Володимир, Д-р. Свобода думки // Час. – 1947. – 6 квітня.
5. Янів Володимир, Д-р. До проблеми сучасної духової кризи / Свідомість кризи й важливості проблеми // Час. – 1948. – 17 жовтня.
6. Янів Володимир. Дисципліна здорової прилюдної opinii // Християнський голос. – 1949. – 7 серпня.
7. Янів Володимир. Совість народу // Християнський голос. – 1949. – 28 серпня.

References

1. Zbirnyk na poshanu prof. d-ra Volodymyra Yaneva / Symbolae in honorem Volodymyri Janiv. – Miunkhen. – 1983. – 1096 s.
2. Ianiv Volodymyr, D-r. Yakby vy vchyls tak, yak treba / Za stryzen nashoi natsionalnoi kultury // Chas. – 1947. – 16 bereznia.
3. Ianiv Volodymyr, D-r. V borotbi za ideiu // Ukrainska trybuna. – 1947. – 20 kvitnia.
4. Ianiv Volodymyr, D-r. Svoboda dumky // Chas. – 1947. – 6 kvitnia.
5. Ianiv Volodymyr, D-r. Do problemy suchasnoi dukhovoï kryzy / Svidomist kryzy y vazhlyvosti problemy // Chas. – 1948. – 17 zhovtnia.
6. Ianiv Volodymyr. Dystsyplina zdorovoï pryliudnoi opinii // Khrystyianskyi holos. – 1949. – 7 serpnia.
7. Ianiv Volodymyr. Sovist narodu // Khrystyianskyi holos. – 1949. – 28 serpnia.

Стаття надійшла до редколегії 05.09.2018

Прийнята до друку 11.09.2018

THE IDEOLOGICAL AND THEMATIC DOMINANT'S OF JOURNALISM OF VOLODYMYR YANIV

Julia Prisyazhna-Gapchenko

*Ivan Franko National University of Lviv,
Generala Chuprynky Str., 49, 79044, Lviv, Ukraine,
e-mail: journft@lnu.edu.ua*

The article analyzes post-war periodical journalistic appearances in the emigre press in Germany of a well-known public figure, political scientist, writer, writer Volodymyr Yaniv. He was an active clerk of the Ukrainian liberation movement in the interwar period, one of the creators of the liberation concept. Publicistic articles are considered as the continuation of his struggle for Ukrainian statehood in the new geopolitical conditions that arose as a result of the post-war transformation of the world.

A characteristic feature of V. Yaniv as a writer is his ability to make profound philosophical generalizations, which are confirmed by an indisputable argument. In the interpretation and analysis of events and phenomena of contemporary Ukrainian reality he adheres to such tenets as impartiality, objectivity, fairness. The writer outlines the problem and the need of forming a complete holistic person and draws attention to the role of culture in this difficult process. V. Yaniv justifies the concept of «culture attack» and highlights its features – the education of the fighters for national revival, agreed upon not only with the interests of the nation, and obedience to rigid laws national morality.

The publicist makes a bold conclusion: national culture can only accomplish its task if it is simultaneously international and will fight for all-man's ideals.

V. Yaniv considers the process of educating a full-fledged person as an integral component of the liberation struggle. Such a person in the justification of a journalist, regardless of whether it represents the leading or general, should be the conscience of the people, to form a public opinion, to see our highest and for all common purpose and to steadfastly follow.

In the journalistic discourse of V. Yaniv, special requirements for a person-member of the Ukrainian party, who must feel responsible for every word and act, be honest, highly moral.

In this article, some aspects of journalistic skills of Volodymyr Yaniv are investigated, namely, the means of argumentation, receptions of the imperative, forecasting on the basis of versatile analysis and historical parallels.

Key words: Ukrainian emigration press, journalism, liberation concept, full-fledged man, argumentation, culture in the offensive, journalistic imperative, prognostic, Germany.